

En què quedem ?

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

Ara resulta que l'envelliment de la població preocupa les administracions d'una manera seriosa. No tan sols entre nosaltres, sinó en països molt madurs i enteniments als d'altres llocs del

planeta. Els governants fan comptes i ens diuen que, d'aquí a no res, cada persona vella necessitarà un parell de joves que treballin per mantenir-la. Això, com és natural, trenca una colla d'oracions.

¿Però no podria ésser que, tots plegats, fóssim una congregació d'hipòcrites? Heus ací que després de llargues prèdiques destinades a la conservació de la salut i a l'allargament de la vida, quan aquests objectius es comencen a

aconseguir se'ns desapareixen uns greus senyals d'alarma.

Les seguretats socials són les que donen mostres de més esverament. Durant el període actiu de cada treballador (a l'hora de descomptar quotes) les promeses són d'allò més esperançadores: retallen sous a benefici de l'interessat, perquè quan li arribi el retir pugui esperar l'hora de la mort com un marquès, sense angúnies econòmiques.

Però després els administradors exhibeixen una impaciència que posa de punta els pocs cabells que solen tenir la gent d'edat provecta. Sembla que diguin als pensionistes: «Què feu? Encara sou aquí? Que no sabeu conèixer quan n'hi ha prou?».

Per animar-los a fer el pas que els correspon, els jubilats reben informació puntual dels dèficits públics que ocasiona la seva tossuderia i de les catàstrofes que sofrirà el país si persisteixen en la seva antipatriòtica actitud de quedar-se. El sistema de la seguretat social farà fallida i, de tota manera, se'ls haurà acabat la moma. Per tant, la cosa raonable és anar-se'n de pressa i sense donar molèsties, perquè cal tenir una mica de consideració als altres.

El conflicte preocupa perquè l'esperança de vida augmenta. Segons dades de l'Organització Mundial de la Salut, la mitjana actual (per als ciutadans de l'Estat de les Autonomies) és de 73 anys per als homes i 76 per a les dones. Sí que l'hem feta bona! Vinga combatre la

mortalitat infantil, vinga lluitar contra les malalties i, quan comencem a detectar un cert èxit, ens adonem brutalment que no tenim casa per a tant moble.

Se'ns diu, amb un to gairebé de reny, que els principals factors de risc —als països desenvolupats— són el tabaquisme, l'obesitat i una alimentació excessiva i mal orientada. Però sort en tenim, oi? Perquè, alhora, ens fan saber constantment que arribar a vell és un atac a les finances socials i denota una insolidaritat reprovable.

En aquest afer han comès una indiscreció delicadíssima: tot confegint estadístiques, ens comuniquen que als països subdesenvolupats les causes de mortalitat es relacionen amb la pobresa, la desnutrició i el treball excessiu. És de les poques vegades que se'ls ha escapat de dir que el treballar mata. Quan manteníem el relatiu consol de creure que el treballar era una de les poques coses que no produïa càncer, se'ns presenta l'OMS i ens diu que també és fatal.

Ens ho capgiren tot. Allò del menjar poc (ni que sigui a canvi de pair bé), o la idea que la pobresa és bona perquè els diners no fan la felicitat, o considerar que tenir feina és una benedicció, és un conjunt de virtuts que ens han posat de cop i volta en quarantena.

I a més resulta, per acabar de baldar-nos, que la joventut dura poc i la vellesa dura massa. Es deu tractar d'un afer d'alta precisió per al qual és difícilíssim, per no dir impossible, de trobar la mida justa.